

tænkes overfor Tyskland, saa længe Tyskland er i den nuværende Situation, og hvis Tyskland atter militært skulde komme til Kræfter og eventuelt skulde indgaa et Forbund med Rusland, saa vilde et dansk Militær ikke kunne stille nogen som helst Modstand op og ikke en Gang kunne føre det, man kalder et henholdende Forsvar. Nej, vi forestiller os ikke, at vi kan stille noget op overfor et Angreb rettet mod os af en Stormagt med dens hele Kraft. Vort Forslag tager ikke Sigte paa noget saadant, men det, vi regner med, er, at en Stormagt under truende Forhold i Europa vil faa andre Grænser at tænke paa end den danske Grænse. Vort Forslag tager Sigte paa at opstille en Styrke, der er stor nok til, at en Magt, der har andre Grænser at væрге, vil betænke sig paa at ofre den Styrke, som skal til for at rende den første Modstand ned, som vi kan stille op. Vi skal yde den første Modstand, indtil Forbundsstater, der har Interesse i, at dansk Territorium ikke besættes, kan sætte ind. Herpaa og paa at opfylde vore andre mellemfolkelige Forpligtelser tager det Forslag, der er stillet her, Sigte.

Man kan sige, og jeg ved, at det bliver sagt, at det er til ingen Nytte; et lille Land kan intet stille op; det kan lige saa godt give op, protestere og lade sig byde, hvad en Fjende eventuelt vil byde det af Kaar. Den Opfattelse hører vi fra Socialdemokraterne og fra de Radikale herhjemme. Men det er en Opfattelse, som man ikke hører fra andre Landes radikalt farvede Politikere. Jeg maa her bede den højtærede Formand om Tilladelse til at citere, hvad en i det mellemfolkelige Nædrustningsarbejde saa fortjent og i Verdenspolitikken saa anset Personlighed som det svenske Socialdemokratis Fører, Statsminister Hjalmar Branting, har sagt om dette Problem. Den højtærede Forsvarsminister citerede en enkelt Sætning i sin Forelæggelsestale forleden, men det forekommer mig, at hele Hjalmar Brantings Udtalelse har Interesse, naar vi drøfter disse Forhold herhjemme. Udtalelsen faldt ved det nordiske interparlamentariske Møde i København sidste Sommer, og den lyder saaledes: „Det er kun en halv Sandhed, naar man siger, at „det betyder intet“, om der findes militære Rustninger i et

lille Land eller ikke. Jeg behøver blot at minde om den Opgave, som Neutralitetsvagten i alle vore nordiske Lande havde at løse under Krigen. Det kan ikke benægtes, at den løste denne Opgave, og det paa en Maade, som var af stor Værdi, og at Situationen faktisk var saadan, at endskønt vi militært var saa uendelig svage i Sammenligning med de store Stater, saa fandtes der dog ikke en af disse uhyre Magtkonstellationer, som ønskede at forøge sine Vanskeligheder ved paa letsindig Maade at drive os over i Modstandernes Arme og ind i Krigen paa Modstandernes Side. Dette kan, mener jeg, ikke bestrides. Jeg synes, at Erfaringen i dette Tilfælde tilstrækkelig tydeligt har vist, at — lad være, at der her kun er Tale om en Markering af bestemt Villie til at holde sig udenfor eller til at værne sit Land, dersom det skulde have gjaldt dette — det dog har sin Betydning, om dette gøres eller ikke. Det er jo indlysende, at en lille Stat ikke i Længden kan holde Stand imod en Stormagt, som har sat sig for at knuse den, og som har Lejlighed til uforstyrret af de andre at gaa i Gang dermed. Men man tager uhyre fejl, hvis man siger, at det er ligegyldigt, om der ydes Modstand eller ikke. Det er ingenlunde ligegyldigt, om man yder Modstand, eller om man blot lader Magten raade. Den Stilling, som det gennemtrampede Belgien nu har i Verden, er uendelig meget stærkere — det bør vi ikke skjule for os selv — end om det kun havde bøjet sig for Overmagten og ladet Uretten raade uden selv at gøre Modstand derimod. Næsten det samme gælder for Serbien nede i Sydeuropa. Det er klart, at man under de Forhold, som nu raader, bør have Øjnene aabne for, at den offentlige Mening rundt om i Verden kræver af enhver Stat, som vil leve, at den ogsaa skal vise sin Villie til Liv.“

Dette er vort, dette er Ministeriets, og dette er Venstres Syn udtrykt med en svensk Socialdemokrats Ord; vi har intet at føje til, det dækker fuldkommen vor Opfattelse. Man søger i det radikale Venstres Indstilling at viske Meningen med Hjalmar Brantings Ord ud med en Bemærkning om, at de er Udtryk for svenske Forestillinger, overfor hvilke man med Grund kan hævde, at et Folk kan vise sin Villie til Livet paa